

delige folkeretlige Regler. Herom skriver den daværende Udenrigsminister Deuntzer til Forsvarskommissionen:

„Enhver Stat, der vil gøre Krav paa Neutralitetens Anerkendelse, maa være rede til at hævde den med Vaabenmagt...

Den neutrale Stats herved bestemte militære Opgave — til hvis Løsning navnlig hører en i Freden forberedt Udvikling af det mobile Værn samt Anlæg af de fornødne faste Værker, og, naar Krigen bryder ud, efter Omstændighederne fuldstændig eller delvis Mobilisering af Statens Stridskræfter til Lands og til Vands — giver, hvad særskilt Danmark angaar, ikke Anledning til større Vanskelighed, naar de krigsførende begge under Krigens Forløb vedvarende respektere vor Neutralitet.

Særlige Vanskeligheder opstaa derimod, hvis en af de krigsførende Magter gør forsætlig Brud paa vor Neutralitet, saasom ved Gebetskrænkelse eller Okkupation af en Del af Landet eller Krigsskibes Stationering paa Dele af vort Søterritorium. — —

Under den omtalte Forudsætning er det Danmarks Pligt med militær Magt at søge at værgе sin Neutralitet mod den forsættelige Krænkelse af denne; og finder man sig uden Indvending i den fremmede Stats Overgreb, vil dette være et klart Brud fra Danmarks Side af dets Neutralitet. I lige Linie hermed staar det ikke blot, hvis Danmark indskrænker sig til en blot Protest, men i Almindelighed ogsaa, hvis Danmark nøjes med en rent formel Modstand, der alene gaar ud paa at konstatere, at det stedfindende betragtes som en Krænkelse af Landets Neutralitet, og at man vilde modsætte sig det med Magt, men paa Grund af den fremmede Stats militære Overlegenhed anser sig for ude af Stand dertil. Kun da vil den nævnte formelle Konstatation være tilstrækkelig til at fritage Danmark for Beskyldning for at have brudt sin Neutralitet, hvis den fremmede Stat angriber med en saa overvældende Styrke, at der ikke for Danmark er nogen som helst Udsigt til et lykkeligt Forsvar i det mindste i nogen, om end kort Tid. —

Danmark vil derfor ikke kunne opnaa at betragtes som en virkelig neutral Stat, naar det ikke er i Besiddelse af en saadan militær Magt, som svarer til, hvad der efter Landets Evne og Forhold kan ydes uden Overbebyrdelse eller Svækkelse af dets nationale Liv*), og som i alt Fald nogenlunde stemmer med, hvad der forholdsvis er normalt for andre i det internationale Samfund deltagende Stater.“ (Se Bilag til Betænkningen afgiven af Forsvarskommissionen af 1902, Pag. 2). Hr. Deuntzer kommer ogsaa senere i en Skrivelse af 24. Juni 1903 til Forsvarskommissionen ind paa samme Emne og skriver blandt andet, „at det uden et saadant Forsvarsvæsen i Virkeligheden er en Selvmodsigtelse at ville paa-staa sig stillet som en neutral Stat.“

Den saaledes citerede Opfattelse deles for Tiden af Folkeretslærerne og ligger desuden til Grund for alle Traktater og for Forhandlingerne paa Konferencen i Haag.

Hvad disse sidste angaar, da skal her anføres, at paa Konferencen vedtoges en Konvention om neutrale Magters Rettigheder og Pligter under Søkrig, hvilken Konvention har megen Betydning for Danmark efter vort Lands Beliggenhed. I General-Rapporten vedrørende denne Konvention hedder det Pag. 15:

„Med Hensyn til den neutrale Stats Forpligtelse til at gennemføre Konventionens Bestemmelser eventuelt ved Magtanvendelse overfor krigsførende Skibe, der maatte være uvillige til at efterkomme dem indenfor det neutrale Omraade, skal følgende bemærkes:

Der er paa Konferencen ikke fremkommet nogen Udtalelse til Forsvar for den i Danmark ikke helt ualmindelige Opfattelse, at et militært Forsvar for Neutralitet ikke kan forlanges*). Derimod blev det fra mange forskellige Sider (ogsaa af den danske Delegation) stærkt fremhævet, at man ikke saaledes som foreslaaet i et

*) Udhævet her.